

Louise Jensenová

SESTRA

*Gracie,
viděla jsem něco
špatného. Sada mi
odpusť's...*

Napínavý psychologický thriller pro čtenáře knih
Dívka ve vlaku a Má je vina

Mladá fronta

Sestra

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.mf.cz

www.e-reading.cz

www.palmknihy.cz

MLADÁ FRONTA

Louise Jensenová

Sestra – e-kniha

Copyright © Mladá fronta, a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

LOUISE JENSENOVÁ

SESTRA

LOUISE JENSENOVÁ

SESTRA

MLADÁ FRONTA

*Všechny postavy a události v této knize jsou smyšlené.
Jména, osoby, firmy, organizace, místa a události kromě těch,
které jednoznačně nejsou chráněné autorským právem,
jsou buď výtvořem autorčiny fantazie, nebo jsou použity fiktivně.
Jakákoli podobnost se skutečnými, žijícími či mrtvými osobami
je čistě náhodná.*

Přeložila Nada Funioková

THE SISTER © Louise Jensen 2016

Published by Bookouture, an imprint of StoryFire Ltd.,

23 Sussex Road, Ickenham, UB10 8PN

United Kingdom in 2016.

Translation © Nada Funioková, 2018

ISBN 978-80-204-4591-9 (tištěná kniha)

ISBN 978-80-204-5137-8 (ePDF)

ISBN 978-80-204-5136-1 (ePUB)

ISBN 978-80-204-5138-5 (Mobi)

*Ianu Hawleymu,
vroucně milovanému, hluboce postrádanému.*

První kapitola

TEĎ

S nohama ztěžklýma zármutkem vystoupím z auta, zapnu si bundu na zip, natáhnu kožené rukavice a pak z kufru vynadám rýč a batoh – přišel čas. Holínky mi podkluzují na čvachtajícím blátě, když mířím k mezeře v živém plotě. Pokud si pamatuju, byla tam vždycky. Zachvěju se, když vstoupím do lesa. Je tu větší tma, než jsem myslela. Musím se párkrát zhluboka nadechnout vzduchu prosyceného vůní borovic, abych se uklidnila. Bojuju s nutkáním odjet domů a vrátit se sem ráno, ale pak si připomenu, proč jsem vlastně tady, a přinutím se jít dál.

Smartphone mi svítí na cestu, když se rozhlížím po králíčních norách, abych do nějaké nespadla. Obřími kroky překonávám spadané větve stromů, které bych dřív přeskočila. V pětadvaceti ještě nejsem stará na běhání, ale vláčím s sebou neforemný náklad a kromě toho nijak nespěchám. Nikdy jsme nepředpokládaly, že tohle budu muset udělat sama.

Zastavím se, opřu si násadu rýče o bok, roztáhnu prsty a snažím se z nich vytřepat mravence. V keřích cosi zašramotí a já mám najednou pocit, jako by mě někdo sledoval. Srdce se mi málem zastaví, když odtamtud vystřelí dva králíci, a jakmile spatří světlo z mého mobilu, metelí si to pryč. „Jsem v pohodě,“ ujišťuju samu sebe, ale hlučná ozvěna vlastního hlasu mi připomíná, jak hrozně jsem tu sama.

Batoh mám na ramenu trochu moc natěsno, a tak si upravím popruhy, než zase vyrazím. Pod nohama mi praskají spadané větvičky. Už si začínám myslet, že jsem se pustila po špatné odbočce, když se přede mnou najednou objeví mýtina, kde stojí strom zasažený bleskem. Nebyla jsem si jistá, jestli to tady

ještě bude, ale když se teď rozhlížím kolem, nezdá se, že by se tu cokoli změnilo – jenže ono se samozřejmě změnilo úplně všechno. Vzpomínky na to, jak jsem tady byla naposledy, mě zasáhnou s takovou silou, až mi to téměř vyrazí dech. Sesunu se k zemi. Vlhkost listů a půdy mi začíná prosakovat kalhotami, stejně jako minulost prosakuje do přítomnosti.

* * *

„Pospěš si, oslavenkyně, tímhle tempem tam dorazíš v šestnácti. Mně už je zima,“ volala na mě tehdy Charlie. Trůnila na oprýskané brance na kraji obilného pole, pod nohama se jí válely igelitové tašky a její blondaté vlasy zářily ve slabých paprscích korálového slunce. Charlie, která nikdy nevynikala trpělivostí, nervózně pohupovala nohama, zatímco jsem se k ní trmácela se schránkou, která skrývala naše naděje a sny, v náručí.

„Tak sebou přece *pohni*, Grace.“ Charlie seskočila dolů, posbírala svoje věci a rozběhla se mezi stromy. Přesunula jsem si schránku do podpaží a pokusila se ji dohnat. Řídila jsem se podle záblesků jejího fialového kabátku a vůně tělového spreje Impulse, který bez ustání kradla z máminy ložnice.

Slahouny ostružiníků nás chňapaly za nohavice džín, větvičky se nám zaplétaly do vlasů, ale my běžely dál, dokud jsme nedorazily na mýtinu.

„Ten zarudlej obličej ti sedne k vlasům,“ smála se mi Charlie, když jsem upustila schránku na zem, předklonila se a zapřela rukama o kolena, jak jsem se snažila popadnout dech. Navzdory podvečernímu chladu se mi na spáncích perlil pot. Charlie vysypala na zem obsah igelitek: svačinu, pití, zápalky, zednickou lžici a malý dárek zabalený ve třpytivém fialovém papíře s nalepenou cedulkou „Dneska je ti patnáct“. Všechno se to rozkutálelo po drolicí se hlíně. S úsměvem mi dárek podala. Posadila jsem se do tureckého sedu, opatrně uvolnila konce papírového obalu, abych ho neroztrhla, a pomalu z něj vysoukala krabičku. Uvnitř byl uhnízděný řetízek s půlkou zlatého srdíčka, na kterém bylo vyryto „BFF“. Best Friends Forever – nejlepší

kamarádky navěky. V očích mě zaštíply slzy, když jsem zvedla hlavu k Charlie. Odhrnula si vršek flísové bundy, a odhalila tak druhou půlku srdíčka. Připnula jsem si řetízek na krk a Charlie se zatím pustila do kopání jámy. Jako správná skautka jsem rozdělala malý ohýnek. Až slunce zapadne, ochladí se ještě víc a v téhle roční době nastupoval soumrak rychle. Než byla jáma dost hluboká, Charlie už sotva popadala dech a nehty na rukou měla celé oblepené hlínou.

Přenesla jsem časovou schránku až k jámě a uložila ji na dno. Celou sobotu jsme vybíraly, co do té plastové krabice dáme, a zvenčí jsme ji zdobily vystříhanými fotkami supermodelek a popových hvězd, kterým jsme se chtěly podobat. „Člověk nikdy nemůže být moc bohatej nebo moc hubenej,“ mudrovala Charlie. Nabrala plnou náruč hlíny a začala schránku zasypávat.

„Počkej!“ vykřikla jsem. „Tohle tam chci ještě přidat.“ A zamávala jsem ve vzduchu tím dárkovým balicím papírem.

„To nemůžeš, už jsme schránku zapečetily.“

„Dám pozor.“ Opatrně jsem sloupila lepicí pásku a odklopila víko. K mému úžasu ležela nahoře na hromádce fotografií růžová obálka, která tam rozhodně nebyla, když jsme spolu předtím krabici plnily. Ohlédla jsem se po Charlie, ale ta se tvářila tajnůstkářsky.

„Co je to, Charlie?“ natáhla jsem po obálce ruku.

Charlie mě za ni ale popadla. „Nedělej to.“

Vysvobodila jsem se z jejího sevření a promnula si zápěstí. „Tak co je to?“

Charlie se mi ale vyhýbala pohledem. „Ten dopis jsem tam nechala, abychom si ho přečetly, až se sem pro tu schránku vrátíme.“

„A co v něm stojí?“

Charlie mi vyškubla balicí papír z prstů, nacpala ho do krabice a přibouchla víko. Když o něčem sama mluvit nechtěla, nemělo žádný smysl pokoušet se to z ní vydolovat. Rozhodla jsem se na ni dál nenaléhat, nenechám si přece jejím tajnůstkařením zkazit narozeniny.

„Nechceš se napít?“ Sáhla jsem po cideru. Zasyčelo to, když jsem odtrhla úchyt, a po straně plechovky stekla trocha pěny. Otřela jsem si ruku o džíný a lokla si. Cider mě zahřál v žaludku a spláchl neklid, který jsem cítila.

Charlie napřed zahrnula jámu hlínou a povrch udusala zednickou lžící, až byl dokonale rovný, a pak si šla sednout vedle mě.

Oheň praskal a my se opíraly o kmen ležícího stromu a opékaly si růžové marshmallows napíchnuté na klacku. Teprve když žhavé uhlíky uhasly, uvědomila jsem si, jak je pozdě.

„Nejvyšší čas jít. Měla bych být doma do desíti.“

„Tak jo. Malíček na to, že se sem vrátíme a otevřem tu krabici společně?“ Charlie ke mně natáhla malíček, já do něj zaklesla ten svůj a pak jsme si přitukly plechovkami a připily si na slib, o kterém jsme tehdy netušily, že ho nebudeme moct dodržet.

* * *

Ted' už jsem tady jenom já. „Charlie,“ zašeptám, „kéž bys tu byla se mnou.“ Když se skloním, Charliino púlsrdíčko, které stále nosím na řetízku kolem krku, se roztočí, jako by hledalo svého druha, jako by zoufale toužilo být zase celé. Opatrně složím svůj náklad. Drtivý pocit paniky, který mě moří už od Charliiny smrti před čtyřmi měsíci, znovu vyvře na povrch. Musím si povolit šálu na krku, abych se mohla pořádně nadechnout. *Vážně je to moje vina? Je snad vždycky všechno moje vina?*

Navzdory lednovému chladu je mi horko, a tak si stáhnou rukavice. Zdá se mi, jako by se mezi stromy ozvěnou nesla Charliina poslední slova: *Grace, udělala jsem něco strašného. Snad mi odpustíš...*

Jenže co vlastně udělala? Nemohlo to být nic horšího, než co jsem provedla já sama, ale jsem odhodlaná zjistit, o co šlo. Je mi jasné, že se nedokážu posunout dál, dokud se mi to nepodaří. Nebyla jsem si jistá, kde začít, až do dnešního rána, kdy mi poštou přišel dopis v růžové obálce. Vyvolal vzpomínku na jiný dopis, uložený v naší časové schránce, který mi Charlie nedovolila přečíst. Možná se v tom psaní skrývá nějaký klíč? Každopád-

ně bych se aspoň měla od čeho odrazit. Vyptávat se lidí, kteří ji znali, mě nedovedlo nikam a kromě toho jsem ji přece nejlíp znala já sama, ne? Byla jsem její nejlepší kamarádka.

Ale může vůbec člověk někoho opravdu poznat? Poznat ho skutečně dokonale?

Posadím se na paty a zůstanu tak bez hnutí, ani sama nevím jak dlouho. Okolní vzduch se postupně ochlazuje. Větve šelestí a pohupují se, jako by mi stromy šeptaly svá tajemství, jako by mne povzbuzovaly, ať vyhrabu ze země to, které tam ukryla Charlie.

Potřesu hlavou, abych ty myšlenky zahnala, stáhnu si rukáv až k prstům a otřu si jím mokré tváře. Rukama, které mi připadají hrozně těžké, jako by mi snad ani nepatřily, zvednu rýč. Svírám rukojeť tak sveřepě, až mi do zápěstí vystřelují rachejtle bolesti. Zhluboka se nadechnu a začnu kopat.

Druhá kapitola

TEĎ

„Mittens?“ zavolám na naši kočku. „Už jsem doma.“ S čarovou schránkou zdviženou nad hlavou se mi podaří protáhnout chodbou do obývacího pokoje, aniž bych přitom z modrozeleně natřených zdí srazila jedinou reprodukci s přímořskou krajinkou. „Tady jsi.“ Šedá nadýchaná kulička se uhnízdila na stoličce u piana, na které mě učil hrát táta. Posadil mě na tu koženou sedačku prakticky v okamžiku, kdy jsem se na židli dokázala udržet bez cizí pomoci. Sedávali jsme tam bok po boku, táta a já, on svými obrovskými, zavalitými, ale překvapivě hbitými prsty udával akordy, zatímco já vytukávala melodii. Už nikdy nebudu na tohle piano hrát. Až příliš bolestně mi připomíná dobu, kdy jsem měla normální život. Normální rodinu.

V obývacím pokoji vládne šero, ačkoli sem francouzským oknem proniká světlo zvenčí. Venku se po potemnělé obloze prohánějí zlostná mračna. Rozsvítím. Zima byla letos drsná, už si skoro ani nepamatuju na ty slunečnicové letní večery, kdy jsem sedávala venku se sklenkou likéru Pimms cinkající kostkami ledu, dokud sluneční záře nepohasla a po indigově modré obloze se nezačali třepotat netopýři.

Talíř značky Alfred Meakin, který si šetřím pro zvláštní příležitosti, ztěžka balancuje na hromádce pánských časopisů *FHM*, květinový vzor zakrývají zaschlé vaječné žloutky a kečup. Na podlaze leží převrácená solnička, na koberci se vrší hromádka bílých zrníček. Dan stoloval.

Překročím do kuličky zmuchlanou osušku, abych se dostala ke konferenčnímu stolku, a odsunu stranou ohmataný vý-

tisk *Malých žen*, z něhož předčítám paní Jonesové odvedle – ani v brýlích s tlustými skly nerozezná drobné písmo. Už jsem skoro dospěla k pasáži, kdy Beth umře, a ačkoli jsem ji předtím četla už tolikrát, vím jistě, že mě zase rozpláče. Po desce stolu v barvě smetany se rozdrolí seschlé bláto, když na ni postavím časovou schránku. Smetu hlínu na podlahu. Staříčké fotky hvězdiček jednoho hitu a supermodelky, kdysi důkladně přilepené, teď z plastové krabice jen zkormouceně visí. Na půlku z nich už si skoro ani nevzpomínám. Nehtem zajedu pod okraj lepicí pásky, která přidrží víko. Už ztratila svoji přilnavost a snadno povolí. Sloupnu ji, ale hned ji zase vrátím na místo a pečlivě uhladím, pevně ji tisknu oběma palci. Nepřipadá mi správné otevřít schránku bez Charlie – jenže jaksi nemám na výběr, pokud chci zjistit, co je v té růžové obálce, a to samozřejmě chci. Stejně je mi to ale nepříjemné, jako bych narušovala její soukromí.

V domku je hrozně ticho. Nasadím desku do gramofonu. Nina Simone se cítí dobře. Tak aspoň jedna z nás. Dan si všechnu hudbu stahuje, ale mně dělají dobře staromódní věci, s nimiž jsem vyrůstala. Dokonce i děda už je dneska se svým systémem Bose SoundDock a přehrávačem Blu-ray modernější než já. Uvelebím se na hnědé kožené pohovce a zabořím se do měkhoučkových, navzájem nesladěných polštářů. Vinyl se otáčí a otáčí, praská a skřípe, jako by se dožadoval pozornosti, podobně jako mé vzpomínky.

Vůbec mi nepřijde, že už je to sedm let, co jsme se do tohoto domku přestěhovali. Tehdy jsem neměla žádné jiné starosti, můj život se konečně ubíral tou správnou cestou a já se stala obětí mírné posedlosti měkhoučkými bytovými doplňky. Dan jen obracel oči v sloup pokaždé, když jsem domů přitáhla nový polštář. „Tancuj, jako by se nikdo nedíval – další moudro vycpané pěnou.“ Sebral mi polštář, podržel ho na délku paže před sebou a začal s ním kroužit po obývacím pokoji.

„Na to, jak tancuješ ty, se teda vážně nechce koukat nikdo,“ řekla jsem mu tehdy. Začal mě lechtat, až jsme oba skončili na zemi, strhali ze sebe navzájem šaty a pak už byl na mně, ve mně a mě pálila záda, jak jsem si je dřela o červený koberec

se spirálovitým vzorem, který jsme mezitím nahradili čokoládově hnědým s hebkým vlasem. Potom jsme se k sobě dlouho tulili pod pestrobarevnými přehozy, které zdobily opěradlo gauče, a ukusovali havajskou pizzu. Říkala jsem Danovi, aby objednal salámovou – nikdy nechápal, proč přidávat ovoce do pikantního jídla, ale věděl, že já kombinaci sladkého a slaneého zbožňuju.

Teď se to zdá hrozně dávno, co jsme se spolu takhle smáli. Co jsme se takhle milovali. Zármutek nás od sebe vzdaluje jako vzájemně se odpuzující magnety – ať se sebevíc snažíme se k sobě znovu přiblížit, zůstává mezi námi propast, kterou nedokážeme překlenout.

Mittens se zvedne a nahrbí hřbet. Její strnule napjaté nohy mi připomenou, že jsem zmeškala další hodinu jógy. Není nic leptavějšího než pocit viny, který vás užírá zevnitř. Mohla jsem to tušit – výčitky svědomí jsou moje druhé jméno. Měla jsem se narodit jako katolička. Mittens seskočí ze stoličky, tak graciézně, jak to dovedou jediné kočky, zamňouká „hned mě nakrm“ a začne mě štouchat hlavou do lýtek.

Vleču se za ní do kuchyně. Ve vzduchu visí pach zatuchlého oleje a dřez, který byl čistý a nablýskaný, když jsem odcházela, je teď z půlky plný kalné vody. Rukojeť rendlíku z něj trčí vzhůru jako dopravní ukazatel: umyj mě. Natáhnu se a pootevřu posuvné okno. Ze zahrady za domem dovnitř proniká ledový vzduch, v předpovědi hlásili na zítřek sněžení. Zapnu konvici, seberu dvě rozbité vaječné skořápky, z nichž se po dřevěné pracovní desce roztéká bílek, a odhodím je do přetékačícího odpadkového koše. Později ho musím vynést. Otrů pracovní desku a opláchnu šálek. Přitom mne znovu zaplaví toužebné přání, aby Dan nepoužil čistý pokaždé, když si chystá pítí. Nemáme myčku na nádobí – tedy pokud pochopitelně nepočítám sebe, což Dan bezpochyby dělá. Naše kuchyňka je malinká neboli „kompaktní, ovšem praktická“, jak by řekl Dan, kdyby byl tohle jeden z domů, které se snaží prodat. Máme tu sotva dost místa na kredenc. Zato ale miluju naši spíž, kam se vejde všechno, co je potřeba.

Ponořím ruku do plechové krabičky na čaj, jenže prsty naráží na studené kovové dno. Když otevřu dvířka lednice, vnitřní světlo ozáří téměř prázdné police. Co asi tak ukuchtím z půlky kelímku kozího sýra a jedné seschlé červené papriky? Dan se vrátí domů po fotbalu a určitě předpokládá, že tu na něj bude čekat večeře. Vlastně je to nefér. Nikdy mě nepožádá, abych navrátila, prostě předpokládá, že to udělám. A já to vždycky udělám. Zaženu vzpomínku na dobu, o které už se spolu nebavíme. Na dobu, kdy jsem si stěžila pamatovala, jak se jmenuju, natož jak ovládat troubu. Teď už to zvládám. Fakticky.

Připíšu „sáčkový čaj“ na nekonečný nákupní seznam, který mám připevněný na dveřích ledničky magnetem s nápisem „A DOST“, co je na něm obrázek prasátka. Dan mi ten magnet koupil loni – aby mě podpořil, jak tvrdil, protože jsem se vykašlala na další dietu. Časopisy na křídovém papíře, ve kterých věčně ležím, nepomáhají. Na jedné stránce mě ujišťují, že mám na Britku průměrnou váhu a že velikost čtrnáct neznamena, že jsem tlustá, a přitom na další otisknou fotky vychrtlých modelek, samé vysedlé klíční kosti a propadlé tváře. Nechávám si ten magnet jako trvalou připomínku, že bych měla shodit pět kilo. Stejně se mi to nikdy nepodaří.

Mittens se mi proplétá mezi kotníky, aby mi připomněla, že jí mám naplnit prázdnou misku. V kredenci zbyla kočičí kapsička. Vyškrábu ji do misky a za doprovodu netrpělivého mňoukání odměřím granule.

Pozoruji Mittens, zatímco se bez zábran cpe, jak už to zvířata dělávají. Představuje pro mě obrovskou posilu, co Charlie zemřela. Z jejího mlčení čerpám větší útěchu než z Danových neobratných slov. Vlastně jsem ani neměla v úmyslu pořizovat si zvířátko, jenže před třemi lety se kočce babiččiny sousedky narodilo šest mladých a já si tam šla pořídit pár fotek, abych je ukázala ve školce, kde pracuju. Ta koťátka byla tak hrozně roztomilá, že když se mi to nejmenší vyškrábalo do klína a usnulo tam, nedalo moc práce mě přesvědčit, abych si ho vzala domů. Odesla jsem kotě do své fiesty, pořízené z druhé ruky. Uvelebilo se na sedadle spolujezdce v krabici od brambůrků Walkers

vystlané vybledlou růžovou dekou a mžouralo do sluníčka, které dosud nikdy nevidělo. Domů jsem jela o poznání pomaleji než obvykle, a když jsem zaparkovala v uličce plné výmolů před naším domkem, musela jsem si napřed vytřepat z rukou mravenčení. Nehty mi vyryly do dlaní pŕlměsíčky. Vzpomínám si, jak jsem tenkrát sama nad sebou nechápavě kroutila hlavou. Dennodenně se starám o třicet šest čtyřletých dětí. Kotě by ve srovnání s tím mělo být hračka.

Když jsme zašly dovnitř, pozorovala jsem kočičku, jak si nebojácně a nehlučně vykračuje po svém novém domově. Jak jí budu říkat? Jako dítě jsem byla přímo posedlá Beatrix Potterovou. Táta mi každý večer před spaním předčítal jeden příběh a vždycky u toho vymýšlel různé hlasy pro jednotlivá zvířátka. Moc ráda jsem poslouchala o vylomeninách kocoura Tima a jeho sestřiček Moppet a Mittens. Tlapky měla kočička světlejší než zbytek kožíšku, takže mi pro ni jméno Mittens, Rukavička, připadalo naprosto dokonalé. A taky to bylo spojení s tátou.

Když jsme ji poprvé pustili ven, málem ji přejel popelářský vůz. Tak ji to vyděsilo, že už pak odmítala vystrčit nos z domu. Snažili jsme se ji nalákat do zahrady, jenže ona z toho byla po každé tak vystresovaná, že nám veterinář doporučil, abychom ji nechali být, že vyleze ven, až bude sama připravená - k čemuž ovšem nikdy nedošlo.

Teď už si ani nedokážu představit, jaký by byl tenhle domek bez Mittens. Pozoruju ji, jak dojídá večeri, chlemtá vodu vystřelujícím růžovým jazýčkem a krade se z kuchyně pryč.

Konvice začne klokotat, vyrazí z ní pára a pak se sama vypne. Jdu za Mittens do obývacího pokoje. Posadíme se vedle sebe na gauči a zíráme na časovou schránku. Napadá mě, jestli si pamatuje, že v podobné krabici doputovala do svého nového domova.

„Neboj se, v téhle nic živého není,“ ujišťuju ji. Jenže je to lež. Moje vzpomínky jsou živé a dají se zkrotit obtížněji než neposedné kotě.

Ožužlávám si nehet na palci a zpola čekám, že z krabice najednou vyskočí Charlie a vykřikne: „Překvapení! Přece sis vážně nemyslela, že bych tě opustila?“ Zaplavuje mě pocit osa-

mělosti. Většinu času jsem jen krůček od toho, abych se rozbřečela, a momentálně si nepřípadám dost silná, abych se dokázala postavit vzpomínkám, které jsem schválně vytěsnila. Bojím se, že když se začnu rozpomínat, už to nebudu schopná zastavit, a v minulosti se skrývají i věci, o kterých přemýšlet nechci. Ani teď, ani nikdy jindy.

V domku je pěkný binec, takže se radši pustím do úklidu. Uklízení mi vždycky připadalo jako dobrá terapie, často bývám vděčná za tuhle příležitost nechat se pohltit něčím jiným než vlastními myšlenkami. Nechám schránku být a začnu kuchyní. Vyhrnu si rukávy, vymačkám do dřezu trochu prostředku na nádobí a otočím kohoutkem s horkou vodou. Zatímco voda stoupá a pění, otírám mastnotu ze sporáku. Když je dřez plný, ponořím ruce do vody, ale hned je zase prudce vyškubnu ven a přehodím kohoutek na studenou, abych zmírnila palčivou bolest na kůži.

Kelímek s krémem na ruce na okenním parapetu je prázdný. Jsem si jistá, že moje toaletní potřeby používá i Dan, i když to zásadně popírá. Zajdu nahoru do druhé ložnice, kde mám schované náhradní zásoby kosmetiky. Už když jsme si tenhle domek prohlíželi, věděli jsme, že nabídneme Charlie, ať se k nám nastěhuje, a já tuhle ložnici pořád považuju za její, i když ji vlastně nikdy ani neviděla.

Najdu krém na ruce a vetřu si ho do štípající kůže. Levandulová vůně mě uklidňuje, připomíná mi malé pytlíčky, které pro mě vyráběla babička, když jsem byla ještě dítě a pokaždé, sotva jsem zavřela oči, mě přepadaly noční můry. Strkala mi ty pytlíčky s levandulí do zásuvek s pyžamy a taky pod polštář. Jejich vůně mě něžně konejšila ke spánku a střežila mě po celou noc. Už je to dlouho, co babiččiny artritické prsty ještě dokázaly něco zasít, ale vůně levandule mi pořád vnáší do duše klid.

V kapse mi zavibruje mobil, a tak po něm sáhnu kluzkými prsty a vklíním ho mezi rameno a ucho, zatímco si utírám ruce do zástěry.

„Ahoj, Dane. Vyhráli jste?“

„Jo, tři dva. Trefil jsem bránu v poslední minutě.“

„To máš určitě ohromnou radost, co? Už je to věky, cos dal naposled gól.“

„Díky, žes mi to připomněla...“

„Nemyslela jsem to...“ Odmlčím se. Budu předstírat, že jsme normální pár, a pečlivě volit slova. „Je to skvělá novina. Připravím na oslavu steak a víno.“

„Už slavíme v baru. Přejď za náma.“

„Nemůžu.“

„Někdy musíš začít znovu žít. Proč ne dneska večer? Jsou tu všichni.“

Všichni ne. Vzpomenu si na krabici, která leží na stole, neodmyslitelnou součást Charlie – jak bych mohla odejít a ji tady nechat? „Mám něco na práci.“

„Tak fajn.“ V jeho hlase úplně slyším zavržení a na zlomek vteřiny zatoužím být v klubu s ním, popíjet teplý cider a smát se vtipům natolik přisprostlým, že je ani nemůžu opakovat. „Nečekej na mě a jdi si lehnout.“

Ukončí hovor dřív, než stihnu odpovědět, že tedy čekat nebudu. Stejně to nikdy nedělám.

Rýsuje se přede mnou představa dlouhého a tichého večera. I když jsem ještě nejedla, necítím hlad. V kuchyni si otevřu lahev vína. V takovouhle chvíli si přece nebudu dávat šálek čaje, ospravedlňuji si to v duchu. Vždycky si připadám trochu divně, když piju o samotě.

Obývací pokoj je potemnělý, a tak rozsvítím stolní lampy a ztlumím ostré stropní světlo. Jeho meruňková záře působí hřejivě. Posadím se na gauč, nohy zasunuté pod zadek, a ruku položím na tělíčko spící Mittens. „Dneska večer jsme tu jen ty a já,“ řeknu jí. Když ale můj pohled padne na vyzdviženou schránku, vím, že to není pravda. Charlie je vsudypřítomná.

Netrvá mi dlouho vypít první sklenku chardonnay. Ledová tekutina se usadí mezi motýlky, kteří se mi tísňí v žaludku. Teprve v půlce druhé sklenky přinutím třesoucí se prsty, aby krabici otevřely. Nahore leží arch lesklého fialového dárkového papíru – dopis je, jak si vzpomínám, pod ním. Přiložím si růžovou obálku k nosu a zhluboka vdechnu její vůni, protože

doufám, že z ní ucítím Charlie. Je cítit vlhkem a hlínou. V hrdle se mi znovu vzpříčí ten knedlík, který se ustavičně snažím polknout. O kolik lidí ještě přijdu? Občas zatínám zuby, když slyším v zámku Danyho klíč, a v duchu se obrňuji před další hádkou, ale představa, že bych zůstala sama, mě plní hrůzou. A navíc, když nás to, co se stalo, nezlomilo, mělo by nás to přece posílit, ne?

V prstech sevřu mobil a prohledávám seznam hovorů z poslední doby. Dan je číslo šest. Stisknu vytáčení. Naskočí naše fotka, ta, kde jsme převlečení za Supermana a Wonder Woman na jednom z Lyniných večírků. Je to spíš kamarádka než šéfová a ten snímek mi pokaždé vyloudí úsměv na tváři.

„Jenom jsem ti chtěla povědět, že tě miluju,“ řeknu.

„Já vím.“ Jeho hlas zní úsečně.

„Dávej na sebe, prosím, dneska večer pozor, nesedej za volant, pokud budeš pít.“

„Cože? Pořádně tě neslyším.“

„Říkala jsem, ať na sebe dá–“

„Je tu hrozně špatný signál, Grace, ztrácíš se mi. Vydrž, jenom...“

Hovor se přeruší. Stisknu opakované vytáčení a mechanický hlas mě vyzve, abych zanechala vzkaz. Znechuceně odhodím telefon na gauč a skloním se nad stolek, abych vybalila schránku.

Hlavou mi běží miliony vzpomínek, když listuju malým fotoalbem. Tady s Charlie pózujeme na pláži, pyšné na svoje první bikiny, a předvádíme hrudníčky ploché jako žehlicí prkno. Tady jsme na školní diskotéce, ruce celé polepené stříbrnými třpytkami. Je tam pár snímků Charlie, Dana a mě, jak se na zahradě za parného letního dne navzájem sprchujeme hadicí, a jeden, na kterém se Charlie usmívá do kamery, zatímco Dan na ni obdivně zírá. Tady jsme já, Charlie a Dan poslední školní den, jak se smíchem vyhazujeme do vzduchu školní kravaty, které už si nikdy nebudeme muset navléknout. Jak jsme si tenkrát připadali svobodní! Další fotografie, tentokrát skupinová: já, Esmée, Charlie a Siobhan. Naše malá čtyřka. Byly jsme si tak

blízké. Kdo by si tenkrát pomyslel, že se nakonec obrátíme proti sobě?

Vytáhnu zpod fólie poslední fotografii. Charlie na ní stojí v zahradě mojí babičky, světlé, skoro až bílé vlasy se jí vlní ve větru, na sobě má batikované triko a maličké bílé džínové šortky. Měla z toho tenkrát pořádný průšvih, že sebrala ty džínny mámě ze šuplíku a pak ztupila babičce kadeřnické nůžky, když jim odstříhla nohavice.

Sundám z piana fotku, na které jsme Dan a já – pohupujeme klíčky od domku a máváme lahví šampaňského –, a místo ní vsunu do stříbrného rámečku snímek Charlie.

Zazvoní mi telefon. Vrhnu se po něm, protože doufám, že volá Dan, ale je to nějaké neznámé číslo. V duchu hned začnu dělat zbrklé závěry – Dan měl nehodu a skončil v nemocnici – a na kůži mi vyrazí tenounká vrstvička potu. Zvednu to a ozve se hlasité oddechování.

„Haló?“ řeknu. A pak hlasitěji. „Haló? Haló?“

Jenže nikdo nepromluví. Nakonec mi do ucha zavrne oznamovací tón. Tohle už se mi dneska stalo potřetí. Vypnu telefon.

Zaplaví mě vlna únavy. Alkohol a silné emoce mě společnými silami donutí zavřít oči. Promnu si je a snažím se zaplašit minulost. Vezmu si fotku a obálku s sebou k posteli a opřu je o lampičku na nočním stolku. Ty snímky ve mně rozvířily tolik pocitů, až se bojím, že bych se úplně sesypala, kdybych Charliin dopis otevřela ještě dneska večer. Vyloupnu z fóliového kokonu tabletku na spaní, položím si ji na jazyk a spláchnu vlažnou vodou. Zvolna upadám do přerušovaného spánku, zastřené mráčky snů o Charlie a o mém otci.

„Je to tvoje chyba, Grace,“ říká mi ten snový táta. „Nebýt tebe, ještě bych tu byl.“

„Otevři tu obálku, Grace,“ šeptá mému podvědomí Charlie. „Nesmíš mě zklamat.“

Ráno se probudím ve zmuchlané zmeti prostěradel a s polštářem celým provlhlým. Dan se v noci domů nevrátil.

Třetí kapitola

TENKRÁT

Svět se pomaloučku přestával točit a já si začala uvědomovat, že mi dědeček drobnými kruhovými pohyby masíruje záda. Jeho ruka byla hřejivá a pevná.

„Dýchej pomalu, Grace,“ říkal vemlouvavým hlasem, zatímco já vyfukovala obláčky jako parní lokomotiva. Zprudka jsem do sebe vtahovala vzduch, až jsem se z ledově studeného větru rozkašlala. Po zmrzlých tvářích mi proudily slzy. Nadechovala jsem se a vydechovala a přitom počítala do pěti, jak mě to učili, dokud jsem si nepřipadala natolik klidná, abych se zase narovnála a pustila se železného zábradlí. Svírala jsem ho tak pevně, že se mi zrníčka mechově zelené barvy vtiskla do rukavic. Párkrát jsem plácla rukama o sebe, až se ty drobky rozlétly po dlažbě, a přitom jsem si prohlížela obrovitou budovu před sebou.

„Nenuť mě tam jít.“

„Já vím, že to stěhování pro tebe bylo těžké.“

To bylo ještě příliš mírně řečeno. Nešlo jen o všechny lidi, které jsem nechala doma, pokojík vymalovaný slunečnicově žlutou barvou nebo školu, po níž se mi stýskalo. Chyběly mi i zvuky, které vytvářely domov. Hukot tříštících se vln, do něhož jsem se den co den probouzela; zaskřípění třetího schodu pokaždé, když na něj někdo došlápl; vrískání racků během ranní cesty do školy; křupání oblázků pod nohama, když jsem běžela po pláži domů a plíce mi plnil sláný vzduch.

O školních prázdninách jsem vždycky moc ráda jezdila k babičce a dědečkovi. Sledovala jsem, jak se jejich malebná oxfordshirská vesnice rok za rokem rozrůstá: na okrajích přibývaly domky z červených cihel, přistavěla se druhá hospoda, kavárna,

Co-op. „Samé moderní vymoženosti,“ říkávala babička. Stejně jsem si tam ale nikdy nepřipadala opravdu doma. Neznělo to jako domov. Už nikdy se nebudu choulit pod příkrývkami, až vítr a dešť vyhlásí válku útesům, a skrz závěsy na mě nebude pomrkávat blikající světlo majáku.

„Brzy si najdeš kamarády,“ ujišťoval mě dědeček, věčný optimista.

„Nenajdu, jestli se dozví, co jsem udělala.“

„Přestaň se obviňovat. A nikdo se nic nedozví, pokud jim to sama neřekneš.“ Dědeček si narovnal klobouk. „Musíš chodit do školy, Gracie.“ Usmál se, ale nenaskákaly mu přitom vrásky kolem očí jako obvykle, a já přikývla s provinilým pocitem, že tak hrozně vyvádím. Už mi bylo devět, a měla bych se podle toho chovat. Kdyby tam s námi byla babička, napochodovala bych rovnou dovnitř.

„No tak.“ Podal mi ruku plnou jaterních skvrn a vrásek. „Půjdeme dovnitř.“

Sevřela jsem jeho prsty ve svých a pomalu jsme vyrazili přes opuštěné hřiště. Právě jsem dočetla *Gulliverovy cesty*, a když jsem se zastavila pod betonovým schodištěm a zadívala se vzhůru na tu obrovskou červenou budovu, připadala jsem si jako Liliput. Zdála se milionkrát větší než moje stará základka.

Dědeček vypadal, že se chystá něco říct, ale nakonec jen zavrtěl hlavou a jemně mě tahal za ruku tak dlouho, až ho mé váhající nohy přeci jen následovaly do nové školy, kde bylo horko jako v deštném pralese.

Ve vstupní hale seděla za stolem zasmušilá recepční. „VÍTÁME VÁS V GREENFIELDSKÉ ŠKOLE!“ hlásal nápis vyvedený narcisovou žlutí na zdi nad ní.

„Grace Matthewsová.“ Dědeček mě poplácal po rameni. „Je tu první den.“

Recepční nás mávnutím ruky nasměrovala k židlím lososové barvy, které možná kdysi bývaly červené, a já se vděčně zabořila do měkkého sedadla. Nohy se mi klinkaly nad podlahou. Novou plastovou krabičku s obědem jsem odložila na dřevěný stůl, do kterého někdo vyryl „SLEČNA MARKHAMOVÁ JE KUS“.

„Schválně, jestli slečna Markhamová učí tělocvik?“ uvažoval nahlas dědeček.

Sbírala jsem zbloudilé nitky z roztřepeného polstrování židle a přitom se rozhlížela kolem. Odřené zdi nezdobily žádné kresby ani rukodělné výrobky. V koutě stál opuštěný vánoční stromek, větve měl skoro holé a kmínek obtočený trochu krátkým řetězem křiklavých barevných světýlek. Už nikdy jsem nechtěla slavit Vánoce. Před pár týdny jsem si připadala jako jiní devítiletí, a teď jsem měla vlastní psychologku Paulu. Nezáviděla jsem ta každotýdenní terapeutická sezení, kdy jsem musela mluvit o tom, co cítím – jako by se tím dalo cokoli změnit. V téhle chvíli jsem si ale přála, abych seděla v Paulině kanceláři, kde byly zdi tak modré, až jsem skoro mívala pocit, že se topím. Přála jsem si být kdekoli jinde, jen ne tady.

Ve vzduchu se vznášela nechutně sladká citrusová vůně čisticích prostředků a mně se až sevřel žaludek, jak mě zaplavil stesk po staré škole: po pachu cviček a temperových barev, po starých kamarádech, po tom, jak jsme spolu skákali panáka a hráli si na honěnou. Opřela jsem si hlavu a zavřela oči. Panovalo tam přízračné ticho. Řekli nám, ať přijdeme až po zápisu, aby toho na mě nebylo tak moc, jenže mně to takhle připadalo ještě horší. Budu se muset zapojit do už rozběhnutého vyučování. Zhluboka jsem se nadechla, jak mě to učila Paula, a snažila se v duchu přenést na nějaké šťastné místo. Představovala jsem si samu sebe ve svém pokoji, v mém skutečném pokoji, v tom, který už nejspíš nikdy nespátřím. Zatáté pěsti se mi postupně rozevřely a nejspíš jsem usnula, protože mě probralo cvakání vysokých podpatků. Na vteřinku jsem skutečně uvěřila, že je všechno jako dřív. Byla jsem zpátky doma a máma chystala tátovi večeři.

„To je paní Beetonová,“ řekl dědeček. „S tou jsem mluvil, když jsem tě tu byl zaregistrovat.“

„Moc ráda tě poznávám, Grace.“ Ředitelka se zastavila přede mnou, nechyběl ani soucitný úsměv. Takových jsem v poslední době viděla spousty.

Mlčky jsem na ni hleděla, rty sevřené a ve tváři vážný výraz.

„Mohl byste jít laskavě se mnou, pane Robertsi? Musíme vyřídít nějaké papíry. Nebude to trvat dlouho, Grace.“

Sklonili se nad recepčním stolem, hlavy drželi u sebe, tluměně něco probírali a občas vrhali starostlivé pohledy mým směrem.

„Uvidíme se později, zlatíčko.“ Dědečkův hlas zněl až nepřírozně hlasitě, když mi nedlouho potom mával na rozloučenou, úsměv byl trochu moc široký. Jeho kroky se hlučně rozléhaly, zatímco jsem s bušícím srdcem sledovala, jak vychází ze dveří.

Klusala jsem za paní Beetonovou labyrintem naprosto identických chodeb a zpomalovala pokaždé, když jsme míjely některé z oken, protože jsem toužila zahlédnout dědečka, jak odchází, s hlavou skloněnou proti větru a s rukama bez rukavic vraženými do kapes manšestrových kalhot. Moje nové moderní boty značky Clarks vrzaly na linoleu a já už teď cítila, jak se mi na patách tvoří puchýře.

„Tak a jsme tady.“ Paní Beetonová strčila do dveří třídy. Obrátilo se k nám moře tváří a já si nikdy nepřipadala menší než právě v tomhle okamžiku.

„Grace, tohle je slečna Stilesová.“

Slečna Stilesová si posunula brýle ke kořeni nosu. Měla na sobě kalhoty a byla mladší než moje poslední učitelka, která nosila zásadně šaty. Modlila jsem se, ať mě nepožádá, abych se představila.

„Vzadu je volné místo, Grace.“

S opojným pocitem úlevy jsem vyrazila k prázdné židli rychleji, než bych v těch ještě nerozchozených botách měla. V okamžiku, kdy jsem ucítila, že ztrácím půdu pod nohama, jsem roztáhla ruce, abych ztlumila pád. Krabička s obědem rachotivě dopadla na zem a já se rozplácla vedle ní. V tu chvíli jsem si přála umřít.

Nikomu jsem se nepodívala do očí, když jsem si stahovala sukni, abych si uchovala aspoň tu trošku důstojnosti, která mi ještě zbyla, lezla po čtyřech po zemi a sbírala svůj oběd. Lžičku na jogurt jsem nenašla, ale bylo mi to fuk. Víčko krabičky

zůstalo viset v nepřírozeném úhlu, jeden pant se při tom pádu rozbil, ale stejně jsem naházela všechno zpátky dovnitř a přitiskla si ji k hrudi. Když jsem se zvedala, cítila jsem, jak mě bolí kotník, a polykala jsem horké slzy.

„Tohle bude asi tvoje, ne?“

Nějaký kluk se ke mně naklonil i s židli a hodil mi kousek papíru.

Zavrtěla jsem hlavou a belhala se dál.

„Nezapomeň, jak moc tě *milujeme*, Gracie.“

Ztuhla jsem, když ta slova, která nemohl napsat nikdo jiný než můj milující dědeček, výsměšně přečetl nahlas.

Za pohihňávání zbytku třídy jsem mu papír vytrhla z ruky.

Kluk do mě dloubnul prstem. „Hele, Zrzule má obličej stejně rudej jako vlasy!“

„To stačilo, Danieli Gibsone.“ Vděčná za zákrok slečny Stilesové jsem šmajdala ke své židli a celou dobu jsem upřeně zírala do podlahy, jako by se mohla proměnit v cestu dlážděnou žlutými cihlami, která mě dovede za Čarodějem do hlavního města země Oz. Není na světě krásnější místo než domov.

V lavici jsme seděly dvě. Ani jsem sousedce nepoděkovala, když posunula svou učebnici doprostřed, abych do ní mohla nahlížet. S nepřátelstvím jsem se vyrovnat dokázala, ale laskavost mě doháněla k pláči. A já už se toho v poslední době nabřečela dost.

Snažila jsem se uklidnit. Představovala jsem si, že stojím někde na pláži, jenže to ve mně znovu vyvolalo myšlenky na domov. Nejradši bych si opřela čelo o lavici a hlasitě skučela nad nespravedlností světa. Připadalo mi, že uplynuly snad celé hodiny, než zvonek ohlásil oběd.

Zatímco se žáci hrnuli ke dveřím, slečna Stilesová se mezi nimi protlačila do zadní části třídy.

„Charlotte,“ řekla dívce vedle mě, která si skládala věci do růžového batůžku, „mohla by ses, prosím tě, ujmout Grace a ukázat jí, kam se chodíme najíst?“

„Tak jo,“ odpověděla dívka.

„Odkud jsi?“ zeptala se mě Charlotte, když jsme se proplétaly

bludištěm chodeb. Byla vysoká a já musela napůl běžet, abych s ní udržela krok. V kotníku mi šhubalo, ale nestěžovala jsem si, byla jsem ráda, že nejsem sama. „Jak to, žes nastoupila tak pozdě?“

Tuhle otázku jsem čekala, ale lži, které jsem si nacvičila před zrcadlem ve svém pokoji, jako by se mi teď zasekly v krku. Charlotte se zastavila a já ztěžka polkla, protože jsem myslela, že čeká na mou odpověď, ale pak mi došlo, že jsme v cíli naší cesty, u jídelny. Hala mi připomněla jeden zpravodajský šot z věznice, který jsem kdysi viděla v televizi: řady šedých plastových stolů a oranžových židlí. Obědová pauza sotva začala, ale už teď byla parketová podlaha posetá brambůrky a kůrkami chleba. Znovu jsem pocítila pronikavý osten stesku po své staré škole, kde jsme obědvali ve třídě a navzájem si vyměňovali sušenky Club za oplatky Penguins a jogurty za koláče.

„Tak tohle je jídelna. „Do Ritzu to má teda sakra daleko,“ jak by řekla moje máma, ale znáš to...“

Přikývla jsem, i když jsem neměla ani tušení, o čem to mluví.

Charlotte zamávala na dvě holky, které se hrbily nad stolem v koutě. „Támhle jsou Esmée a Siobhan, představím tě pozdějc. Obvykle sedávám s nima, ale dneska ne. Tak pojď.“

Cupitala jsem za Charlotte a natahovala krk, abych ji slyšela.

„Můžeš zajít po škole ke mně domů, jestli chceš. Učešu tě a namaluju. Máma je zpěvačka a má fůru suprovejch věcí. Skoro nebejvá doma, takže se to nedozví.“

To jsem ale nemohla. Dědeček mě přijde vyzvednout, a kromě toho by babičku nejspíš kleplo, kdybych se vrátila domů namalovaná.

„Možná,“ řekla jsem ale, protože jsem nechtěla vypadat jako malé děcko.

„Posadíme se tady.“ Charlotte hřmotně složila svoje věci vedle toho kluka, co mě předtím ve třídě ponížil. Já chvíli váhala a přesvědčovala samu sebe, že je to lepší než sedět sama, ale stejně jsem cítila, jak mi do tváří stoupá horko.

„Tak sebou kecni.“ Charlotte na mě upřeně civěla. Její zářivě

zelené oči mi připomínaly naši starou kočku Bessie a něco mi říkalo, že jí můžu věřit.

Stahovalo se mi hrdlo jako pokaždé, když mě přemohla úzkost, přesto jsem se posadila a rozbalila oběd. Kdybych ještě měla lžičku, možná by se mi i podařilo polknout pár soust jogurtu. Navíc byl meruňkový, ten jsem měla nejradši. Zamračila jsem se na toho kluka, Daniela, propíchl krabičku jablečného džusu brčkem a pomalu usrkávala. Charlotte zatřepala svou lahvičkou banánového mléka.

„Hele, mohl bys mi přinést brčko?“ obrátila se se zářivým úsměvem na Daniela.

„Jasně.“ Začervenal se, se zaskřípěním odsunul židli a vyrazil přes jídelnu nedbalou chůzí ve stylu „jsem pro tuhle školu až moc velkéj frajer“.

„Dávej bacha.“ Charlotte se hbitě natáhla po Danielově nedojedeném sendviči a odklopila horní plátek chleba. Z držáku na dochucovadla vyndala lahev s kečupem, trochu ho vymáčkla na jahodový džem a pak všechno vrátila zase na místo.

Celá jsem ztuhla, když se Daniel vrátil, zvedl svůj sendvič a pořádně se do něj zakousl. Přezvýkl jednou, dvakrát, načež sousto vyplivl a začal si zuřivě otírat pusu rukávem.

„Jé, hele!“ ukázala na něj Charlotte. „Má obličej stejně rudej jako ten sendvič.“

„Kdo to udělal?“ Daniel se zvedl a ruce spuštěné podél boků sevřel v pěst.

„To já. To máš za to, jak jsi byl hnusnej na Grace, když je tu první den.“

„Jseš blbá kráva, Charlotte Fisherová.“ Daniel smetl svůj oběd do batohu a zamračil se na mě, až jsem sebou škubla. „Tohle si ještě vypiješ.“ A vztekle vyrazil ke dveřím.

„Chybět nám tu nebudeš!“ vykřikla za ním Charlotte.

„Nemůžu uvěřit, žeš to fakt udělala, Charlotte,“ řekla jsem obdivně.

„Laskavě mě oslovuj Charlie, ne Charlotte, pokud se mnou chceš kamarádit,“ prohlásila. „Dáš si?“

V puse jsem měla moc sucho na to, abych dokázala něco sníst, ale stejně jsem si vzala bramborový lupínek s příchutí sýra a cibule a položila si ho na jazyk.

„Tak proč ses sem vlastně přestěhovala, Grace?“

V tu chvíli se mi brambůrek v puse proměnil v těžký balvan. Snažila jsem se ho polknout, jenže krk jsem měla dočista stažený.

Čtvrtá kapitola

TEĎ

Trvalo to věky, než se mi včera večer podařilo usnout. Prohlížení fotek ve mně rozvířilo tolik vzpomínek, že se mi žaludek až převracel samou lítostí a mozek se odmítal zklidnit. Prášky na spaní už na mě nezabírají tak jako dřív. Rozhodla jsem se, že v pondělí zajdu k doktorovi a budu předstírat, že jsem poslední recept ztratila. Takhle jich získám víc a můžu si zdvojnásobit dávku.

Když jsem naposledy kontrolovala budík – celá bez sebe strachy, protože Dan se ještě pořád nevrátil domů –, byly dvě ráno a já myslela, že už snad vůbec neusnu, ale teď hodiny ukazují po šesté, takže jsem nejspíš usnout musela. Vyskočím z postele tak rychle, až se mi zatočí hlava, vrazím nohy do papučí a strhnu z háčku na zadní straně dveří župan. Pořád je tu možnost, přesvědčuju samu sebe, že se Dan přikradl domů a zalehl na gauč, protože mě nechtěl vzbudit. Jenže když vběhnu do obývacího pokoje a rozsvítím, leží tam jen Mittens a mžourá do toho náhlého jasu.

Roztáhnu závěsy. Ve spáncích mi buší, když po nevim kolikáté zkouším Danův telefon, a v hlavě mi probleskuje jeden bezútěšný výjev za druhým: Dan v příkopu, auto převrácené, kola se ještě protáčejí; opuštěný Dan umírá po přepadení v nějaké postranní uličce; krvácející Dan se zpřelámanými údy leží na kraji silnice.

Přes předzahrádku toho není moc vidět. Venku pořád vládne zimní tma a ve vzduchu těžce visí mlha. Tápavě po mně natahuje své kroučící se prsty a chodníček se pod ní dočista ztrácí. Teprve když jsme se sem přestěhovali, začala jsem plně oceňo-

vat, jakou moc může mít počasí: teď to ještě vidíš, a teď už ne. Zachvěju se, i když mi není zima, a přitáhnou si župan těsněji k tělu. V kapse najdu balíček bonbonů Polo a jeden si položím na jazyk. Ty léky, co je beru, zanechávají v puse odpornou pachutí, která tam vydrží snad celý den, a je úplně jedno, kolikrát si vyčistím zuby nebo kolik mentolových bonbonů sním.

Znovu se podívám na hodiny, jako bych mohla nějak přinutit čas, aby běžel rychleji. Ještě není sedm, je moc brzo na opravdovou paniku, ani to mi ale nezabrání myslet na nejhorší – což dělám vlastně pořád. Paula vždycky říkala, že za to může strach ze ztráty, Dan tvrdí, že to pramení z méjí ustrašenosti. Přecházím před oknem obývacího pokoje jako tygr v kleci, tam a zase zpátky, nohama v papučích udusávám koberecový vlas a celá se choulím nervozitou.

Kdy jsme se s Danem vlastně začali odcizovat? Můj život jako by se rozpoltil vedví: na dobu před Charliinou smrtí a po ní. Myslím, že předtím jsme byli šťastní, ale už si to dokážu jen stěží pořádně vybavit. Občas mívám pocit, že jsem ho odehnala tak daleko od sebe, že už nebudu schopná přitáhnout ho zase zpátky, ale i když se hrozně bojím, že ho ztratím, nedokážu potlačit svou téměř neustálou podrážděnost. V duchu si opakuju, že nezáleží na tom, jaký po sobě nechává nepořádek nebo že nedělá věci, které slíbil, ale stejně do něj pořád rýpu – vlastně ho skoro sekýruju – a potají si přeju, aby mi to občas oplatil stejnou mincí.

Zachvěju se, když vítr zaskučí a zarachotí brankou. Zástrčka pořádně nedrží, takže se vrátka každou chvílí otevřou a vzápětí hlasitě zabouchnou. Kolikrát už jsem Dana žádala, aby je spravil. Zaslechnu motor a napínám zrak ve snaze něco zahlédnout. Z mlhy na konci uličky se jako kočičí oči vyloupnou reflektory a já čekám, až se ukáže celé auto. Určitě je to Dan. Tahle cesta vede jen do polí. Když jsme ten domek kupovali, představovala jsem si, že začnu chovat ovce nebo koně, kteří budou vystrkovat hlavy přes bránu s pěti příčnými břevny, ale je tady orná půda. Pěstuje se tu pšenice a pokaždé, když jím cereálie Weetabix, cítím podivnou hrdost, jako kdybych je snad sama vypěstovala.

Z mlhy se vynoří auto. Je moc malé na to, aby patřilo Danovi, a popojíždí sotva znatelným tempem. Napadne mě, jestli se řidič neztratil. V okolí stojí jen dva domy, náš a paní Jonesové. Ta vlastní vůz nemá a návštěvy k ní jezdí jen o Vánocích a o narozeninách. Kromě toho, kdo by vyrazil na návštěvu v tuhle ranní hodinu? Vždyť ještě ani není pořádně vidět.

Auto se tou šnečí rychlostí šine blíž a blíž, až se zastaví prakticky před naším domem, jenže je moc velká mlha, takže nevidím dovnitř. Motor brumlá a reflektory ozařují jabloň, ale nikdo nevystupuje. Čas odtikává a já uvažuji, co tam uvnitř vlastně dělají. *Koho odtamtud asi pozorují.* Při tom pomyšlení mě zamrazí. Tohle není poprvé, co mám pocit, jako by mě někdo sledoval. Říkám si, že jsem směšná. Kdo by mě asi tak sledoval? Stejně od toho vozu ale nedokážu odtrhnout oči. Když jsem posledně žádala o další recept na prášky na spaní, zeptal se mě doktor, jestli se u mě neprojeví nějaké vedlejší účinky. Řekla jsem, že ne, ale do mého nitra si začal provrtávat cestičku stísněný pocit. Po těle mě mravenčí, myšlenky mi přeskakují z jedné věci na druhou a mám problém se soustředit. Opravdu bych měla ty prášky vysadit. Jsem podrážděná a paranoidní, už samu sebe skoro ani nepoznávám.

Je to jen auto.

Najednou se objeví další světla a k domu se přikodrcá Danův staříčkový Land Rover. Přeběhnu ke gauči, nenuceně se na něm rozvalím a ještě třesoucí se rukou zvednu knížku. Musím zachovat klid. Dan se přišourá do pokoje, hodí sako na gauč k mým nohám a letmo mě přejede pohledem zarudlých očí. Vypadá příšerně. V mém nitru spolu zápasí vztek a radost – vyhraje vztek.

„Kde jsi sakra byl? A s kým?“

„S kým?“ Dan se po mně ohlédne přes rameno.

„Myslím to druhé auto.“

„Druhé auto?“

„Budeš opakovat všechno, co řeknu? Proč jsi nezavolał?“

„Ztratil jsem telefon.“

„Kde?“

„Kdybych to věděl, nebyl by ztracenej,“ odsekne.

„Přestaň...“

Zvedne před sebe obě ruce dlaněmi dopředu. „Promiň. Měl jsem ti zavolat od Harryho, jenže jsem usnul u něj na gauči.“

Ucítím bodnutí v žaludku, když si představím Dana, Harryho a Harryho přítelkyni Chloe uvelebené před Harryho krbem s přepravkou Budweiseru a miskami tortillových chipsů a salsy, jako jsme tam všichni sedávali o sobotních večerech, než Charlie zemřela.

„Měla jsem strach.“

„To máš pořád. Půjdu se osprchovat a pár hodin se prospím.“ Aniž by se mi podíval do očí, vyjde Dan z pokoje a s dupáním vystoupá po schodech nahoru. Za chvíli už slyším skřípání otevíracích se dveří koupelny a klokotání v trubkách, jak pustil vodu.

Přemýšlím, jestli se po sprše vrátí dolů a navrhne trochu toho nedělního ranního muchlování. A taky by mě zajímalo, proč nemám chuť navrhnout to sama. Po chvíli se otevrou a zase zavřou dveře do ložnice. Zavrzejí pera postele.

V koupelně se zvedá pára, zůstává viset pod stropem a vznáší se mi nad hlavou jako oblak nejistoty. Otevřu okénko a seberu z podlahy Danův ručník. Pak vstoupím do proskleného sprchového koutu a celá rozklepaná čekám, až se ohřeje voda. Oči mám zavřené a vzpomínám na to, jak jsme se tady dřív mačkali oba. Mé dlaně tisknoucí se na mokré kachličky. Jeho ruce na mých bocích. A pak mi vždycky vmasíroval šampon do vlasů a já se přitom opírala zády o jeho tělo. Byl opravdu celou noc u Harryho? Umývám se levandulovým sprchovým gelem: ta povědomá vůně, moje útěcha z dětství, rozpouští všechny obavy, až je nakonec jednu po druhé spláchnu do odtoku. Nemám důvod si myslet, že mi Dan lhal. Úsudek mám zkeslený zármutkem. Moje schopnost vnímat realitu je přinejlepším vratká. Paula mě vždycky povzbuzovala, abych své představy racionálně zpracovala a nepodléhala strachu. „Mysl dokáže z jediné představy vykonstruovat množství různých scénářů, a většina z nich bude nepravdivá,“ říkala. Jsem příliš unavená, abych nad tím dokázala pořádně přemýšlet.

Vylezu ze sprchy, osvobozená od všech temných myšlenek, a obléknu si zase pyžamo. Nechám Dana, aby se dospal. Bojím se, co bych mohla říct, kdybych zůstala nahoře, bojím se, co bych si mohla vyslechnout. Teprve když sejdu dolů, napadne mě zkontrolovat, jestli před domem pořád stojí to auto – už je ale pryč.

* * *

V kůlně je hrozná zima, dech se mi před ústy sráží v mlžné obláčky. Zapnu topení a natáhnu si šedivé bezprsté rukavice. Na rozložených novinách stojí telefonní stolek, který jsem vlastnoručně obrousila smirkovým papírem, a jen čeká, až ho natru barvou. Je to narozeninový dárek pro paní Jonesovou. Vždycky obdivovala můj vlastní stolek. Namočím štětec do pistáciové křídové barvy a přejeďu jím po holém dřevě. Dan mou fascinaci starým nábytkem nedokáže pochopit, jenže já miluju restaurování, tu možnost uchovat malý kousek historie. Vždycky přemýšlím o původních majitelích: jak asi vypadal jejich život, byli šťastní? Plynulé pohyby štětce mě uklidňují, a než skončím s prací, napětí, které mi svíralo ramena, povolí a mé obavy jsou bezpečně odklizeny tam, kam na ně nevidím. Zapípá mi telefon a já se podívám na displej. Je to zpráva od dědy, chce potvrdit oběd v jednu – jako bych snad mohla zapomenout, chodím k nim většinu nedělí, jenže co mu babička koupila loni k sedmdesátinám mobil, pořád mi posílá esemesky. Vyťukám odpověď, která je daleko optimističtější, než na jakou se cítím, a strčím telefon do kapsy. Radši bych měla jít vzbudit Dana.

* * *

Omáčka je hustá a hladká. Přeliju ji do bílého porcelánového omáčníku a prstem otřu kapky, které stékají po stranách. Zatímco děda krájí rostbíf, babička vrší do servírovacích misek dušenou zeleninu, ze které ještě stoupá pára. V puse se mi sbíhají sliny nad vůní yorkshirského pudinku. Mám hlad jako vlk. Snídani jsem vynechala, protože mi bylo tak mizerně, že

jsem ani neměla chuť. „NEKOMBINOVAT S ALKOHOLEM“ stojí na lahvičce s mými prášky na spaní, ale to je jen takové standardní varování, ne? A ta všichni ignorujeme. Naberu maso do pusu a v tu ránu mi začne téct z nosu, jak je křenová omáčka ostrá. Babička mi podá papírový ubrousek a dál vykládá o tom „milém mladíkovi“, který jim přišel nastavit nový počítač, a jak teď každý den sjíždí Google.

Zatímco se mi ramena zachvívají potlačovaným smíchem, snažím se zachytit Danův pohled. Hrbí se nad svým talířem, nimrá se v jídle a nezvedne hlavu, ani když začnu sklízet ze stolu. Odnesu špinavé talíře do kuchyně a vyrovnám nádobí vedle dřezu. Kolikrát už jsem se snažila prarodiče přesvědčit, aby si koupili myčku. Mohli by si ji dovolit a místa mají dost. Vždycky říkají, že si to nechají projít hlavou, ale myslím, že mají rádi ten umývací rituál: stoupnou si vedle sebe, babička drhne nádobí, děda utírá a přitom probírají, jak letos narostly dýně, a určují druhy ptáčků v krmítku.

Přes zeď ke mně proniká dědečkův tichý chraplavý hlas. Kdyby ho člověk neznal, považoval by ho za kuřáka. Dan se směje a mně chvílku trvá, než si ten zvuk vůbec zařadím, je už to tak dlouho, co jsem ho slyšela naposled. Vyrůstali jsme spolu a občas mě napadá, jestli to vlastně není přirozené, že jsme se navzájem odcizili, jestli by k tomu nedošlo tak jako tak a že je nesmysl svalovat to na okolnosti.

Babička míchá krém na křupavý jablečný koláč, který se ohřívá v troubě. Stoupnu si na špičky, sundám z kredence džbáněk, ten růžový s obrázkem pasoucích se kraviček, a vypláchnu ho pod tekoucí vodou.

„Gracie, tuhle jsem dostala e-mail od své kamarádky Joan. Nechala jsem ti ho nahore na lednici.“

„Tys ho vytiskla?“

„Ano. Dostala jsem od ní jeden recept, který jsem ti chtěla přeposlat.“

Otevřu pusu, abych jí vysvětlila, co to „přeposlat“ ve skutečnosti znamená, ale zase ji zavřu. Prozatím stačí, že zvládne dát dohromady e-mail, i když do řádky s předmětem vždycky píše

„TOHLE JE OD BABIČKY“ a pak mi volá, aby se ujistila, že jsem ho opravdu dostala.

Je to recept na rizoto s muškátovou tykví a vypadá skvěle. Zkusím ho udělat příští týden k večeři, i když Danovi budu muset ukuchtit ještě steak, jinak by přehraboval zeleninu vidličkou a ptal se, kam jsem schovala maso.

„A taky jsem viděla Lexie.“

Při zmínce o Charliině mámě celá ztuhnu.

„Už zase pije. Sotva se držela na nohou.“

Lexie si vždycky ráda přihnula, i když byla Charlie ještě naživu, ale co její dcera zemřela, úplně se jí to vymklo z rukou. Babička vypne plynový hořák a obrátí se ke mně. „Nevěděla jsem, jestli ti to mám vůbec říkat, Grace. Poslední, co bych si přála, je, aby tě ta ženská rozrušila.“ Babička neměla o Lexie nikdy moc vysoké mínění.

„Říkat co?“

„Že se s tebou chce sejít.“

Srdeční puls mi vyletí až ke stropu při představě, že bych se měla postavit tváří v tvář mámě své nejlepší kamarádky. Neviděla jsem ji od Charliina pohřbu. Pohřbu, ze kterého jsem musela odejít, když Lexie prohlásila, že mi nikdy neodpustí smrt své dcery.

Nic z toho, co se stalo předtím, než Charlie umřela, nebyla moje chyba. A nebyla to ani Charliina chyba. Jak by taky mohla? *Tak proč potom Charlie tehdy utekla?* špital hlásek v mé hlavě. Ignorovala jsem ho, ale on pořád ne a ne zmizet.

Babička přelije krém do džbánku a podá mi ho, abych ho odnesla do jídelny. Trochu to cáká a cestou mi horká tekutina vystříkne na ruku, ale skoro si toho ani nevšimnu. Babička jde za mnou s jablečným koláčem, ale já ho teď nedokážu pozřít. Sedím u stolu a v prstech svírám lžičku. Šum hlasů, který mě obklopuje, jako by zazníval ze stále větší dálky, až je naprosto nesrozumitelný. Usmívám se, přikeyvuju v těch správných okamžicích, jak aspoň doufám, a přitom mi celou dobu hlavou proplouvá a stále se vrací ta samá otázka: co ode mne Lexie chce?

TENKRÁT

Přeskakovala jsem z nohy na nohu a mnula si ruce, zatímco jsem vyhlížela na silnici a čekala, až se objeví Charlie. Měla přijít na svačinu. Důkladně jsem to promýšlela, když babička navrhla, abych si koncem prvního týdne v nové škole pozvala domů některého kamaráda nebo kamarádku. Esmée byla milá, Siobhan se chovala trochu odtažitěji, ale i tak byla fajn, a dokonce i s Danem jsme spolu po tom prvním dnu začali vycházet, jenže mezi mnou a Charlie už vzniklo silné pouto. Ještě nikdy se za mě nikdo nepostavil, i když to na druhou stranu nejspíš ani nebylo potřeba.

„Vypustíš ven všechno teplo,“ brblala babička z chodby.

Přivřela jsem za sebou vchodové dveře, ale zůstala jsem stát na schodech a vypínala se na špičky pokaždé, když jsem zaslechla auto. Když se ale Charlie s dvacetiminutovým zpožděním konečně objevila, šla pěšky.

Podržela jsem dveře, aby mohla vstoupit dovnitř. „Půjdeme nahoru do mého pokoje.“

„V botách ale ne, mladá dámo, znáš pravidla.“ Babička přichvátala do chodby a utírala si zamoučené ruce do zástěry.

Samými rozpaky mě svédila kůže na hlavě, když Charlie skopla z nohou vybledlé modré tenisky. Babička je zvedla a uložila na polici do botníku, přičemž nesouhlasně mlaskla jazykem, když si všimla, že jsou podrážky na palcích skoro prochozené. My s Charlie jsme mezitím s dupotem vyběhly nahoru a plácly sebou na moji postel.

„Co chceš dělat?“

Ještě jsem neměla pořádně vybaleno. V rohu pokoje stály

krabice s hrami a knížkami. Charlie k nim přistoupila, vybrala Past na myši a zatřásla krabicí. Její obsah zarachotil.

„Zkusíme tohle.“ Podala mi krabici a já odklopila víko. Tahle hra nepatřila k mým oblíbeným, s figurkami se hrozně nešikovně manipulovalo.

„Proč vůbec bydlíš u babičky a dědy?“

Tuhle otázku jsem čekala, ale ještě pořád jsem se na ni necítila připravená. „Rodiče se o mě starat nemůžou. Jakou barvu myši chceš?“ natáhla jsem k ní ruku.

Charlie si vybrala zelenou a upřeně se na mě zadívala. „Proč ne?“

„Jsou mrtví.“ Ta lež mi uvízla v hrdle, a tak jsem si vzala růžový plastový kalíšek limonády Ribena, který mi babička nechala v pokoji, a vypila ho jedním douškem, jako bych tím mohla svá slova spláchnout. Nakrčila jsem nos odporem nad tou sirupově sladkou chutí.

„Mrtví?“ Charlie naskočila na čele vráska.

„Ano.“

„Jak umřeli?“

„Já si asi vezmu modrou.“ Hodila jsem zbylé myši do krabice. „Máš nějaké sourozence?“

„Ne,“ řekla Charlie. „Žiju jenom s mámou. Dřív jsem si připadala tak osamělá, že jsem si pořídila imaginární kámošku.“

„Fakticky?“

„Jo, jmenovala se Bella. Našeptávala mi, abych prováděla ošklivé věci, a máma z toho šílela a křičela a Bella se smála, když jsem se dostala do průšvihů. Jednou jsem na Vánoce dostala barbínu a Bella mě donutila, abych jí ostříhala vlasy a nabarvila obličej lakem na nehty. Občas s ní ale byla i sranda.“

„Tos ji pojmenovala po Belle z *Krásky a zvířete*?“

„Nejspíš jo. Už jsem z toho ale vyrostla, stejně jako jsem vyrostla z Disneyho.“

„Já taky.“ Doufala jsem, že Charlie neotevře krabici s mými videokazetami. Až donedávna jsem byla tak trochu posedlá princeznami. Po tom, co se stalo s mými rodiči, jsem ale rychle dospěla. Jako by dospěl každý.

„Ještě štěstí, že máš babičku a dědu.“

„Já vím. Ty prarodiče nemáš?“

„Ne. Máma říká, že nikoho dalšího nepotřebujem. Jsme jenom já a ona proti zbytku toho hnusného světa. Teď ale máme jedna druhou, ne? Ty a já jsme na tom stejně, nemáme tátu. Budeme nejlepší kámošky.“

Charlie se natáhla po svém kabátu a vyndala z něj Kit Kat. Stáhla obal, nehtem palce udělala zářez na alobalu a pak tyčinku rozlomila na dvě půlky a jednu mi podala. Vděčně jsem ji přijala.

„Pojďme si zahrát tu Past na myši – s tebou to bude větší zábava než s Bellou, i když takhle nemám dopředu jistou výhru.“ Charlie se zašklebila a zatřásla kostkou. „A usměj se! Ty, já, Siobhan a Esmée budeme ve škole taková malá rodina. Já už to zařídím.“

Byly jsme hluboce zabrané do hraní Pasti na myši a zrovna přišla řada na Charlie, když na dveře najednou zaklepala babička. Na koberec se snesl moučný poprašek z jejích rukou. Otřela ho špičkou bačkory.

„Telefon, Grace.“

„Nepodváděj, Charlie. Za chvíli jsem zpátky.“

Sešly jsme po schodech dolů a babička zmizela v kuchyni. Já zvedla sluchátko, začala si obtáčet telefonní šňůru kolem prstu a naslouchala praskání statiky na opačném konci. Nepronesla jsem jediné slovo. Stejně jsem věděla, kdo to je, a neměla jsem co říct.

„Grace? Grace?“ Mámin hlas zazněl jakoby z velké dálky a já praštila sluchátkem do vidlice.

„To bylo nějak rychlé?“ zavolala na mě babička, když jsem se s dupotem hnala zpátky do schodů.

„Přerušilo se to,“ zakřičela jsem.

Když jsem se znovu posadila, podala mi Charlie kostku. „Kdo ti to volal?“

„Nikdo,“ prohlásila jsem a v duchu se za tu lež omluvila. „Nikdo se neozval.“

Šestá kapitola

TEĎ

Celou noc nemůžu usnout a přemýšlím, proč Lexie řekla babičce, že se se mnou chce vidět. Moje úvahy kolísají od domněnky, že se chce třeba omluvit za své chování na Charliině pohřbu, až po přesvědčení, že mě hodlá zabít. V hlavě mi hučí jako ve včelím úlu, hodně rušném a hlučném, a než vyjde slunce, které zbarví oblohu do ohnivě rudého odstínu, už mám v sobě tři hrnky čaje a pořád nejsem rozhodnutá, jestli za ní mám jít, nebo ne.

Vím, že Lexie přestala zpívat v místní hospodě a celkově se jen zřídkakdy ukazuje mezi lidmi, pokud zrovna nejde do supermarketu, kde před sebou tlačí vozík, v němž leží víc alkoholu než jídla. Dan si o ní myslí, že to nemá v hlavě v pořádku – myslel si to ještě před tou scénou na pohřbu –, babička je ale soucitnější. „Neměla s tebou takhle mluvit,“ řekla mi. „Ale lidé projevují zármutek různým způsobem.“

Do práce dorazím vyčerpaná a s opuchlýma očima.

„Ahoj, Grace.“ Moje šéfová Lyn bývá pořád dobře naladěná. „Připravená na zteč?“ Lyn odemkne vchodové dveře, přidrží je a zdraví jménem každého rodiče i caparta, kteří vejdou dovnitř.

Do šatny se nahrne kupa dětí následovaných vyčerpanými matkami, které podupávají nohama a vytrásají vodu z deštníků. Dešťové kapky vytvářejí na podlaze loužičky. V duchu si poznamenám, abych je nezapomněla utřít, jinak by tu ještě mohl někdo uklouznout. Přiběhne ke mně Emily a obejmě mi ručkama kolena. Správně bych neměla mít žádné favority a opravdu zbožňuju všechny děti, ale s Emily jsem navázala obzvláště silné

pouto. Rozepnu zip pláštěnky a opatrně ji stáhnou Emily z ramen, takže se ukáže růžová halenka s nápisem *Dora průzkumnice*.

„Dobré ráno, Sarah,“ pozdravím Emilyinu mámu. Přijde mi bledá, pod očima má fialové kruhy. „Jak jste na tom?“

„Unavená. Malá celou noc křičela.“ Pohupuje kočárkem. Nakouknu dovnitř na miminko, které tam spinká s rozhozenýma ručkama a nožkama jako mořská hvězdice, pěstičky zaťaté. „Stejně mám hrozný problém usnout od té doby, co...“ Naše pohledy se nad Emilyinou hlavičkou setkají. Víím, že tím myslí, co odešel Greg. Sarah nás před několika týdny varovala, že Emily možná bude neklidná, protože se jí bude stýskat po tatínkovi. Sarah ho vykopla z domu poté, co ho přistihla v posteli se sekretářkou. Takové kliše, že jsem až do té doby vlastně ani nevěřila, že se podobné věci skutečně dějí.

„Teď si jdu každopádně na chvilku zdřímnout,“ pokračuje Sarah, „než se probudí.“ Políbí Emily do blondatých vlásků na temeni hlavy a vyrazí ke dveřím, jednou rukou přitom tlačí kočárek a druhou si vytahuje kapuci.

Strávím příjemné dopoledne u výtvarného stolu a pozoruju děti, jak s neuvěřitelným soustředěním vytvářejí úžasná mistrovská dílka.

„Koukni, Grace.“ Emily přede mne postrčí papír, na který nakreslila dvě hůlkovité postavičky. Na černé kalhoty mi skápnou modrá barva.

„Je to moc krásné, Emily. To jsi ty a Lily?“

„Ano.“

„Určitě je to fajn mít sestřičku, že?“

„Ne. Pořád brečí. Máma říká, že až vyrostete, bude zbavější.“

Usměju se její špatné výslovnosti. „Určitě bude ohromně zábavná.“ Připnu vlhký papír kolíčkem na šňůru nad stolem. „Mámě se ten obrázek bude moc líbit. Než si pro tebe přijde, už by měl být suchý.“

Emily odpeláší do koutku s převleky a já si mezitím prohlížím její obrázek dvou malých holčiček. V dětství jsem vždycky chtěla mít sestru, někoho, s kým bych se mohla o všechno dělit

- a pak jsem potkala Charlie a myslela si, že budeme mít už navždycky jedna druhou. Zestárneme spolu, budeme mít obě bílé vlasy, chodit o holi, cucat mentolky na lavičce v parku a navzájem si porovnávat svoje bolesti a bolístky. Budeme se společně smát při vzpomínkách na staré dobré časy.

„Co se ti honí hlavou?“ Lyn se zlehka dotkne mého ramene.

„Nic, co by stálo za řeč.“

„Určitě...“ Zmlkne, protože ji přeruší bzučák. Drncení neustává - buď někdo tiskne prst na tlačítko, nebo se bzučák pokazil.

„Hlídej děti, ať odsud nikam nechodí,“ nařídí Lyn Hannah a se mnou v patách vyrazí do chodby. Cestou za námi zavřou dveře místnosti pro denní aktivity.

Když nás Emilyin táta uvidí, pustí bzučák a připlácne obě dlaně na sklo. Po zarudlém, navztekaném obličejí mu stékají kapky deště.

„Pusťte. Mě. Dovnitř!“

Lyn stiskne tlačítko interkomu a promluví naprosto normálním hlasem, ve kterém rozeznám lehké rozechvění jen díky tomu, že ji tak dobře znám.

„Co chcete, Gregu?“

„Emily.“

„Musíte se vrátit domů a uklidnit se. V tomhle stavu vás dovnitř pustit nemůžu.“

„Otevři ty zkurvený dveře.“ Začne do nich kopat. Na skle nahodile vyskakují blátivé stopy jeho podrážek jako otisky dětských bramborových razítek a rám se celý otrásá. Prozatím ale bezpečně drží.

„Vyděsíte děti. Jestli neodejdete, zavolám policii.“

„Mám právo vidět svoji dceru, ty čubko zasraná. Všechny jste zasraný čubky.“

Přemýšlím, jak dlouho bude policii trvat, než sem dorazí. V sousední místnosti je ticho. Dokážu si představit ty bledé, vystrašené dětské tvářičky, drobné ručky, kterými si zakrývají uši. Vztek v mém nitru vytěsňuje všechny strach. Jak se vůbec opovažuje? Otcové by měli být ochránci. Vzplanou ve mně

dávno zapomenuté city. Proklouznu sborovnou a zadními dveřmi ven a zalapám po dechu, když mi vítr foukne do obličeje mrazivý déšť. Se schoulenými rameny a skloněnou hlavou obejdu budovu ke vchodovým dveřím.

„Gregu.“

Zprudka se otočí. Žíla na spánku mu mocně pulzuje.

„Kde je do prdele moje dcera?“

„Já ji ven nepustím.“ Ledově studená voda mi hadovitě stéká po zádech a fialové tričko s logem Kaštánci se mi lepí na kůži.

Greg proti mně vyrazí se zdviženou pěstí. Ucuknu. Svaly ve stehnech se mi chvějí, nohy mi připadají příliš slabé, než aby mě dokázaly unést. Myslím na Emily, jak vystrkuje růžový jazýček mezi zuby, když se soustředí na malování.

„Jestli mi nedovolíte se s ní vidět, Grace, přísahám, že toho budete litovat.“ V čelisti mu zaškube.

„To se s ní opravdu chcete setkat v takovémhle stavu?“ Můj hlas zní uvážlivě, ačkoli ve skutečnosti cítím strach.

Ruka zůstane viset ve vzduchu a Gregovy oči se upřou do mých. V dálce zahřmí. Nohy se pod ním podlomí a on sklesne na kolena, obličej vlhký deštěm a výčitkami svědomí. Zakryje si oči třesoucíma se rukama.

„Chybí mi. Obě mi tak hrozně moc chybí.“ Skloní čelo až k zemi, jako by prosil boha, který ho odmítá vyslyšet.

Natáhnu k němu ruku a dotknu se jeho ramene. Nejsem si jistá, jestli se ho tím snažím utěšit, nebo v něm sama hledám oporu.

Zvedne hlavu a zadívá se na mě krví podlitýma očima. „Nedokážu se srovnat s tím, kolik bolesti jsem způsobil.“

Ale on to dokáže. Všichni musíme nést následky svých činů, bez ohledu na to, jak jsou vážné. Já to vím lépe než kdokoli jiný.

„Prosím. Dovolte mi se s ní setkat, Grace.“

„To nemůžu.“

„Potom se postarám, abyste se cítila stejně, jako se teď cítím já. Jak by se vám to líbilo?“

Lyn se nám postaví do fronty na pití a já zatím zaberu stůl u okna. Odmotám si z krku šálu a vysoukám se z kabátu. Pod ním mám věci na tělocvik vypůjčené od Hannah. Moje promáčená školní uniforma leží zmuchlaná v kufru auta. Opřu se do židle a sjedu zadkem po koženkovém potahu kousek dopředu. Za oknem kamsi spěchají davy lidí a já přemýšlím, kam mají asi namířeno – domů, vyzvednout děti, možná na rande? Podrážky pleskající o mokrou dlažbu, rozklepaná těla zahalená v bundách s pevně zataženým zipem, šály utažené o něco pevněji. V předpovědi o sněhu zatím nic neříkali, ale lednový vzduch je řezavý.

Naproti přes ulici postává pod pouliční lampou osamělá postava: černý prošívaný kabát, kapuce zvednutá, obličej zakrytý. Zírá přímo do kavárny. Na mě? Neklidně se zavrtím na židli a odvrátím zrak, když se ale podívám znovu, pořád tam stojí. Stále bez hnutí. Po zádech se mi krade ten samý pocit, který jsem měla v neděli, když před naším domem zastavilo to divné auto.

„Tady máš.“ Lyn postaví na stůl hrnečky s horkou čokoládou. Po stranách stéká pramínek šlehačky a ona si olízne prsty.

„Vidíš toho člověka naproti přes ulici?“

„Kde?“ Lyn bez brýlí mhouří oči.

„Tááhle.“ Postavím se a přitisknu dlaně na okno. Čelem se dotknu skla a zamřím ho svým dechem. Obrátím se k ní. „Vidíš ho?“

Lyn si nasadí brýle, postaví se a s nakrčeným čelem se zadívá na potmělou ulici. „Koho bych tam měla vidět, Grace?“

Otočím hlavu nazpátek, ale postava mezitím kamsi zmizela a já si teď nejsem jistá, jestli tam vůbec kdy byla.

„To je jedno,“ prohlásím. „Nejspíš jsem jen vynervovaná z Grega. Díky za čokoládu.“ Posadím se, přitáhnu si hrneček blíž a na půl ucha poslouchám, jak Lyn líčí zmatky s objednávkou. Můj pohled to přitáhne znovu na ulici. Rozhodně tam nikdo nepostává a já si v duchu vynadám, že jsem zbytečně paranoidní. Smysly mám napružené na maximum už od doby, kdy Charlie

zemřela. Je to zvláštní, kolik podob může mít žal: slzy a smutek, zmatek a vztek. Natáhnu se po balíčku s mini muffiny, otevřu ho, jeden vytáhnu a zakousnu se do něj. Mocná dávka cukru obnoví alespoň část energie, kterou ze mě dnešek odčerpá.

„To byl ale den.“ Lyn vydlabuje nehty z muffinu kousky čokolády a háže si je na jazyk.

„Aspoň že je Emily v bezpečí.“ V sešitě kontaktů pro případ nouze jsem našla číslo na Gregovu sestru a ta si ho pak přišla vyzvednout. Navzdory tomu, co se stalo, jsem si nemyslela, že by si Greg zasloužil, aby ho zatkli. Víím, jaký je to pocit, když se vám v temné jámě žaludku usadí pocit viny a začne vás užírat. Znáím tuhle tupou bolest, která nikdy tak úplně nezmizí. Greg je člověk stejně chybný a kající jako my ostatní a všichni přece občas šlápneme vedle, ne? Jenže některé přešlapy je těžší odpustit.

„Myslíš, že ho Sarah vezme zpátky?“ zeptá se Lyn.

Pokrčím rameny, naberu si do pusy lžičku šlehačky a vychutnávám sametovou sladkost, která se mi rozpouští na jazyku.

„Je to tak fajn, chvíli posedět,“ poznamená. „V sobotu jsem na oslavě osmnáctin Stevovy neteře tolik tancovala, až se mi nadělaly puchýře na puchýřích. Škoda, že nepřišla taky.“

„Já víím. To jenom že...“

„Je to moc brzo po Charlie.“ Lyn mě pohladí po ruce, natáhne se pro další muffin a opře se do židle.

Už uplynulo víc než pět měsíců a já se snažím dát svůj život zase do pořádku. Občas mívám prchavý pocit, že se blíží zpátky do normálu, jenže mé truchlící nohy zatím nejsou připravené tancovat, ačkoli si velice cením Lyniných snah někam mě vytáhnout. Pokouším se vpustit lidi zpátky do svého života, jsem vděčná za to, že tady pro mě pořád jsou. Po Charliině pohřbu jsem se zhroutila a chvíli to vypadalo, že ani nedokážu vstát z postele. Teprve když se o mých pětadvacátých narozeninách objevili u lůžka prarodiče s předstíranými úsměvy a dárky zabalenými ve veselém balicím papíře, všimla jsem si konečně obav, které měli vepsané ve tváři. Po tomhle zážitku jsem se

začala znovu dávat dohromady. Snažila jsem se samu sebe přesvědčit, že to zvládám, ale nebyla to pravda. Ne úplně. Vezměte mi prášky na spaní, a já se sesypu.

„Babička potkala Lexie, Charliinu mámu. Chce se se mnou sejít.“

„Proč?“

„To nevím. A nejspíš existuje jen jeden způsob, jak to zjistit.“

„A je to dobrý nápad? Byla na tebe hnusná, Grace. Vyhnala tě z pohřbu tvojí nejlepší kamarádky.“

„Já vím, ale je to Charliina máma a žádné jiné příbuzné už nemá. Vážně bych se měla přesvědčit, jestli je v pořádku. Nejspíš se chce omluvit.“

„Nejspíš,“ přitaká Lyn. Ale tváří se stejně skepticky, jako se já cítím.

* * *

Zatímco se mi v pračce máchá uniforma, propíchám vidličkou fólii na balení zapečené ryby s bramborovou kaší, které jsem našla chřadnout na dně mrazáku. Měla jsem v úmyslu zajít na nákup, ale ten zážitek s Gregem a pocit, že mě někdo sleduje, mě úplně rozhodily, a tak jsem po rozloučení s Lyn zamířila rovnou domů. Strčím jídlo do mikrovlnky a šplíchnu do sklenky trochu vína. Dan má v pondělí fotbalový trénink a to si pak pokaždé zajde na večeri do baru. Poslal mi esemesku, že našel svůj telefon. Jsem ráda, že jsme mezitím nekoupili nový. Najím se a půjdu si brzo lehnout.

Procházím svá hudební alba a snažím se najít takové, které by odpovídalo mé dnešní náladě. Když tu není Dan, televizi pouštím jen zřídkakdy. Nasadím jehlu a chvíli poslouchám praskání, než se rozezní hudba. Ella Fitzgeraldová zpívá o „bouřlivém počasí“. Sama bych potřebovala trochu toho slunečního jasu. I když je ještě brzy, obléknu si flísové pyžamo, to kostkované, o kterém Dan říká, že v něm vypadám jako medvěd Rupert. Charliina růžová obálka stojí na mém nočním stolku mezi lampou a hromádkou knížek, které jsem tam nachystala, že si je někdy přečtu. Opatrně dopis zvednu, jako by snad mohl

explodovat, a odnesu si ho dolů, kde na něj zírám celou dobu, co jím zapečenou rybu přímo z mastného plastového obalu, abych si ušetřila mytí nádobí. Toužím se dozvědět, co Charlie napsala, ale stejně tak váhám dopis otevřít, protože se bojím emocí, které by mohl vyvolat. Tohle je poslední nová vzpomínka, kterou si můžu o Charlie vytvořit. Jakmile ho jednou přečtu, všechno ostatní už navěky zůstane jen reprízou těch starých.

Odložím tác na podlahu, zvednu nohy na gauč, natáhnu se a přikryju si spodní část těla patchworkovou přikrývkou. Palcem a ukazováčkem obálku uchopím a opatrně ji otevřu.

Sedmá kapitola

TENKRÁT

„Klubou se první cibulky. Narcisy už vylezly.“ Děda si kumýval ruce u dřezu a babička stírala cákance vody z kohoutků z nerez oceli utěrkou s nápisem „J'adore Paris“. Nikdy ve Francii nebyla, vlastně nikdy nevytáhla paty z Anglie, ale milovala utěrky a vždycky, když někam jela, aspoň jednu si koupila. Taky je často rozdávala jako dárky. Měla zásuvku plnou míst, která nikdy nenavštívila. Ne že bych já snad někdy v zahraničí byla, ale ve třinácti mi připadalo, že mám na všechno spoustu času.

Seděla jsem u kuchyňského stolu z borového dřeva, který se tísnil vedle velšského kredence přečpaného modrobílým porcelánem. Z mé porce citronové piškotové buchtý zbylo jen pár drobků, a tak jsem odstrčila talíř a přitáhla k sobě hromádku fotoalb.

Rozevřela jsem hnědé zvrásněné stránky. Ruka se mi automaticky zvedla k srdci, v němž jsem ucítila bodnutí. Pohled na moji rozpadlou rodinu mi vždycky vyrazil dech. Obvykle jsem se tomu vyhýbala, ale tentokrát jsem potřebovala pár fotek pro školní projekt. Dědeček si stoupl za mě a položil mi ruce na ramena, zatímco jsem beze slova obracela listy. Přejížděla jsem konečky prstů po obličejích. Vypadali jsme jako obyčejná rodina: máma, táta a já. Vánoce s čokoládkami Quality Street a letní prázdniny s hrady z písku. Byli jsme obyčejná rodina. Stýskalo se mi po tom. Zastavila jsem se u snímku, na kterém stojí máma s tátou s úsměvem na pláži, vlasy jim vlají ve větru a hrdě mě zvedají společnými silami do vzduchu, jako kdyby vyhráli nějakou trofej. Musely mi být asi dva roky, po bradě